

□ □

ЗАКЛЮЧЕННЯ

Аналіз документальних матеріалів, опублікованої літератури, інших важливих джерел переконають в тому, що в Україні в другій половині 1950—80-х рр. існувала і протидіяла режиму реальна опозиція, представлена українським національним рухом, національними рухами окремих найбільш чисельних національних меншин, різними релігійними течіями, що послідовно виступали за дотримання конституційних прав і свобод.

Цілком очевидно, що найбільш організованою і згуртованою силою виступив український національний рух, що об'єднав навколо себе представників передової української інтелігенції, інтелектуальної еліти суспільства, палких прихильників української ідеї в різних регіонах республіки. Незважаючи на свою неоднорідність, наявність серйозних розбіжностей в думках і поглядах, баченні перспектив подальшого розвитку нації, український національний рух завжди тяжів до об'єднання, самоорганізації, прагнув розширити свій вплив на суспільно-політичне життя досліджуваного періоду. Це засвідчило створення цілого ряду невідконтрольних владним структурам організацій, об'єднань, гуртків, високий рівень поширюваного самвидаву, намагання встановити необхідні контакти з іншими опозиційними силами в Україні, інших республіках колишнього СРСР, міжнародними правозахисними організаціями.

Надзвичайно важливим в діяльності українського національного руху стало вироблення легальних форм боротьби.

Останнє знайшло своє вираження в широкій петиційній кампанії, формуванні громадських організацій на захист окремих політв'язнів, створенні Української Гельсінської групи, яка діяла на основі підписаних радянським керівництвом Гельсінських угод. Для досягнення своїх кінцевих цілей український національний рух тісно взаємодіяв з іншими неконформістськими силами в Україні.

Серйозну силу являв собою рух за відновлення Української греко-католицької церкви, який виник практично відразу після неканонічного Львівського Собору 1946 року. Наявні факти свідчать про те, що понад 40 років УГКЦ продовжувало діяти в підпіллі, зберігаючи свою організаційну структуру, маючи підтримку значного числа віруючих.

Важливо, що рух за відновлення УГКЦ, висуваючи перед собою конкретні релігійні цілі, з часом піднявся до усвідомлення завдань активної боротьби за державну незалежність України. Прикладом цього можуть служити теоретична та богословська спадщина таких відомих пастирів як Й.Сліпий, В.Величківський, Р.Бахталовський та інших, програмні вимоги "Комітету прав захисту віруючих і церкви", поширюваний релігійний самвидав.

Таким чином, наявність серйозної опозиції в Україні в другій половині 50—80-х рр. можна вважати не лише реально існуючим фактом, а й з повним правом говорити про її велику і різнопланову діяльність, спрямовану на демократизацію всіх сторін суспільного життя, піднесення державотворчих процесів, формування політичної і правової культури у співвітчизників.

При цьому, хоча союзне і республіканське партійно-

державне керівництво офіційно не визнавало наявність будь-якої опозиції режиму, характеризуючи її представників як “відщепенців”, “кримінальних злочинців”, “агентів іноземних розвідок”, воно послідовно проводило боротьбу з нонконформістськими силами. В досліджуваний період була сформована необхідна правова база для боротьби з інакодумством, яка спиралася на сумнозвісні 62; 187; 138; 209 статті Кримінального кодексу УРСР. Цьому ж був підпорядкований розгалужений каральний апарат, створений на основі V Управління КДБ СРСР та його місцевих підрозділів, формувань інших правоохоронних органів. Важливу роль у функціонуванні репресивної машини відіграла каральна психіатрія, пов’язана з групою судово-психіатричних експертів, зневаживших і розтоптавших високу клятву Гіппократа.

На жаль, сьогодні ще не сказано останнього слова у дослідженні форм і методів боротьби владних структур з інакодумством. Ще чимало найганебніших злочинів потребують своєї політичної і правової оцінки. Однак вже сьогодні можна з повним правом твердити, що політичні репресії другої половини 1950—80-х років хоча і поступалися перед репресіями початку 50-х років, однак набували не менш потворних форм. Внаслідок цього у в’язницях і таборах, спеціальних психіатричних лікарнях опинилися найбільш активні діячі національних та релігійних рухів, всі, хто за своїми переконаннями не могли і не хотіли коритися жорсткій і всевладній системі.

Цілком очевидно, що дане дослідження є лише одним з перших кроків в розробці великої і важливої проблеми, пов’язаної з діяльністю опозиції “постсталінської доби”.

Потребують свого подальшого поглибленого вивчення окремі течії в національних та релігійних рухах, теоретична та епістолярна спадщина найбільш активних діячів опозиції. Спеціального розгляду вимагають нелегальні організації, групи та формування, що діяли в різних регіонах України.

Рівень наукових досліджень згаданої тематики вимагає і відповідного методичного та організаційного забезпечення, об'єднання зусиль архівних, бібліотечних та музейних працівників. Зокрема, своєчасним стало б видання тематичних оглядів джерел центральних та місцевих державних і відомчих архівів, бібліографічних покажчиків. Нові підходи, на нашу думку, повинні домінувати також у формуванні музейних експозицій, в яких висвітлення діяльності опозиційних сил здійснюється досить поверхово і побіжно.

Реалізація цих та інших завдань дозволить усвідомити важливі процеси, які передували проголошенню Української незалежної держави, служили провісниками національного і духовного піднесення українського народу.